

1793 8. Jan. 1895. 1. Beh. af Lovf. om Till. t. L. om umyndiges Midlers Forvaltning. 1794

ud paa, anvendelig nu, give den, om man vil, en tilbagevirkende Kraft, en Anvendelse paa alle nu baandlagte Midler, maatte man i alt Fald give disse Midlers Gjere Afgang til at ombytte deres nuværende Stilling med særskilt Bærgemaal, give dem Afgang til at skaffe andre Effekter, som Overformynderiet kan anse for betryggende, og omfatte Midlerne i disse. Paa anden Maade mener jeg ikke, at man kan stille sig over for disse uden den største Uretfærdighed.

Naar man kommer til Fremtiden, mener jeg, at Lovforslaget, foruden, som jeg har tilladt mig at bemærke, at gøre sig skyldigt i noget, som ikke fra Retfærdighedens eller Billighedens Standpunkt kan forsvares, tillige fuldstændig er et Slag i Luften, intet udretter i den Retning, hvor man ønsker at udrette noget. Thi dersom man for Fremtiden indretter det saa, at Midler ikke kunne faas baandlagte i Overformynderiet undtagen paa den Maade, at der faas mindre Rente af dem, end man ellers vilde kunne faa, vil Følgen blive, at de Midler, der skulle baandlægges, ikke komme i Overformynderiet, men at Folk gaa andetsteds hen, benytte andre Maader til at faa disse Midler administrerede, og det er noget, der slet ikke vil være vanskeligt. Det er bekendt nok, i alt Fald vistnok for den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at der allerede er begyndt at opstaa, hvad man kunde kalde et privat Overformynderi, at der under Vikuben er aabnet en Afdeling, der paatager sig at bestyre Penge for Folk paa lignende Maade og efter lignende Regler som Overformynderiet. Og skulde man ved Bestemmelser af denne Art saa at sige lukke Overformynderiet for Fremtiden som en Anstalt, hvor man kunde faa baandlagte Midler bestyrede, vilde der sikkert opstaa flere andre private Anstalter end dem, der nu ere opstaaede under Vikuben, og disse ville frembyde den fornødne Garanti, saa stor Garanti, at Folk ikke vilde tage i Betænkning at betro dem deres Penge, naar de der kunde faa større Rente, end de kunde faa i Overformynderiet. Jeg tror derfor, at Lovforslaget, for saa vidt det tager Sigte paa Fremtiden, hvad de baandlagte Midler angaar, kun vil naa dette, at disse ikke komme ind i Overformynderiet, og Lovforslaget vil altsaa ikke naa det Djemed, som er Forslagsstillernes, nemlig ad denne Vej at arbejde hen til at tvinge Rentefoden ned.

Ogsaa fra andre Sider betragtet finder jeg Bestemmelsen i Lovforslagets § 3 meget uheldig. Som bemærket kan jeg ikke indse, hvilken Fornøjelse man kan have af at bevirke, at disse Penge ikke kunne komme ind i Overformynderiet, og det er jo nærmest det, § 3 gaar ud paa. — Men dernæst forekommer det mig, at Bestemmelsen i § 3 ogsaa er af den Natur, at den udelukker Folk fra ganske naturlige Dispositioner, som man hidtil har haft Lov til at gøre, og som fra Familiens Standpunkt kunne være fuldstændig legitime. Jeg vil sætte det Tilfælde, at en Mand har en Søn og en Datter, og at han ønsker at efterlade Sønnen sin faste Ejendom og tillige at bestemme, at Datterens Arvelod skal udlægges i en første Prioritets Obligation i denne Ejendom, og at denne Obligation skal baandlægges under Overformynderiet. Det er jo en meget fornuftig og naturlig Disposition, som i Reglen vil være i alle vedkommendes Interesse; men den vil være forhindret ved § 3. Thi den Obligation, som paa Skiftet skal udstedes til Datteren for hendes Arv, findes selvfølgelig ikke i Bøet ved Mandens Død, og den skulde man altsaa ifølge Forslaget nægte at modtage i Overformynderiet. Jeg kan overhovedet ikke se, at der er noget rart ved at affrække Folk fra at benytte Overformynderiet i den her omtalte Henseende, saa ogsaa fra det Synspunkt finder jeg, at disse Bestemmelser i § 3 for det første ikke ville tjene til det Formaal, som Forslagsstillerne have, og for det andet ville lægge unaturlige og unyttige Baand paa Folks Afgang til at træffe fornuftige Dispositioner med Hensyn til deres Efterladenskaber.

Jeg stønner derfor ikke, at et Lovforslag som det nærværende vil kunne forsvares, og jeg kan ikke hde min Medvirkning til at gennemføre det.

J. Sage: Jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Alberti) i, at man skulde kunne stille sig paa det Standpunkt, at Staten paa en Gang skal forvalte de umyndiges Midler forsvareligt og samtidig dermed tage en stor Mængde andre Hensyn. Mig forekommer det at være ganske naturligt, at Staten, naar den paatager sig at forvalte Midler, skal forvalte dem som en tro Forvalter, det vil sige, væsentlig tage de umyndiges Interesser i